

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **M. A.**, zastoupené Mgr. Petrem Dětkou, advokátem se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2005, č. j. OAM-439/LE-03-07-2005, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2008, č. j. 8 Az 19/2005 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 12. 7. 2005, č. j. OAM-439/LE-03-07-2005. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatelka shora uvedený rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v ustanovení § 14 zákona o azylu, a to z důvodu nuceného sňatku a nutnosti podstoupení ženské obřízky. Dále je přesvědčena, že se na ni vztahuje překážka vycestování, neboť pokud by se nepodvolila, hrozí jí nelidské, ponižující zacházení nebo i smrt. K oběma bodům prezentuje svůj azylový příběh, a to obsahově i formálně zcela shodně, jak učinila v podané žalobě.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu (nyní ve věci mezinárodní ochrany), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádné důvody, pro které by měla být její kasační stížnosti posouzena jako přijatelná. Po zvážení jejího obsahu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud předně přistoupil k posouzení námitky vztahující se k posuzování podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K otázce rozhodování správního orgánu o udělení humanitárního azylu a

rozsahu přezkumu takových rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. ve svých rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 52, všech dostupných na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS. Jeho judikaturu týkající se podmínek udělení humanitárního azylu, jakož i rozsahu přezkumu rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, lze tedy považovat za konstantní a ustálenou. Podle zmíněného rozsudku druhého senátu smysl tohoto institutu spočívá v tom, „aby správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu (proti neudělení azylu z důvodů zde vypočtených stěžovatelka v kasační stížnosti nebrojí), ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, at' už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Nadto zdejší soud podotýká, že problematikou pronásledování v zemi původu ze strany soukromých osob se rovněž zabýval, např. ve svých rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, nebo ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 (oba dostupné na www.nssoud.cz).

K posuzování překážek vycestování pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 – 60, či ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 – 100, oba na www.nssoud.cz. Správní orgán výrok svého rozhodnutí podle § 91 zákona o azylu odůvodnil na základě zjištění ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie – Nigérie z dubna 2005, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR z listopadu 2004 a z aktuálních informací obsažených v databázi ČTK. Konstatoval, že nucené sňatky se vyskytují zejména v severní, muslimské části země a jsou oficiálně zakázány. Aby se ženy vyhnuly nucenému sňatku či ženské obřízce, mohou využít vnitřní emigrace v rámci Nigérie, zejména do Lagosu, kde se jim dostane pomoci. Zde stěžovatelka podle svých slov žila, měla tu zajištěno bydlení i práci. Správní orgán tak neshledal, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Nejvyšší správní soud k tomuto závěru správního orgánu uvádí, že výrok jeho rozhodnutí o nevztažení překážek vycestování na stěžovatelku odpovídá shromážděným podkladům. To platí především, pokud v tomto konkrétním případě stěžovatelka sama svou obavu o život vztahuje k problémům se soukromými osobami (svou chůvou). Skutečnost, že není možné vyhledat pomoc u státních orgánů pro jejich zkorumpovanost, stěžovatelka tvrdila v žalobě a v kasační stížnosti. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu k dotazu správního orgánu jen uvedla, že ji nenapadlo věc nějak řešit a považovala za

jednodušší odjet ze země. Z pohledu předchozí judikatury lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu